

Gebrokenheid

Gebrokenheid dient een heilig doel.

Onze liefdevolle Vader gebruikt gebrokenheid om ons te veranderen, sterk te maken en te zegenen.

Philip Nunn
Eindhoven, Nederland
Juni 2010

Vertaald door: Moniek Venhuizen

Alle teksten, tenzij anders vermeld, zijn geciteerd uit de Herziene Statenvertaling

Bron: www.philipnunn.com

INHOUDSOPGAVE

Introductie

Persoonlijk voorwoord

Hoofdstuk 1: Gebroken om te veranderen

Hoofdstuk 2: Gebroken om bruikbaar te worden

Hoofdstuk 3: Gebroken om schoon schip te maken

- Breek met verkeerde dingen
- Breek met het verkeerd gebruik van dingen
- Breek met goede, maar vervuilde dingen

Hoofdstuk 4: Gebroken om dingen te ontmaskeren

- Afgebroken stadsmuren
- Gebroken bogen
- Waterkelders vol scheuren

Hoofdstuk 5: Gebroken om te kunnen communiceren

1. Gebroken zegels
2. Gebroken potten

Hoofdstuk 6: Gebroken om anderen te zegenen

3. Gebroken rotsen
4. Gebroken aardewerk

Hoofdstuk 7: Gebroken om vrij te zijn

5. Een gebroken juk
6. Een gebroken fles

Hoofdstuk 8: De gebroken christen

Conclusie

INTRODUCTIE

Een paar jaar geleden hoorde ik een jonge gelovige bidden, 'Heere, breek mij!'

Dit gebed raakte me.

Tot op dat moment had ik een dergelijk gebed nog nooit gebeden.

En ik was er ook niet zeker van of ik er klaar voor was om dit gebed te bidden.

Maar deze woorden, recht uit het hart van een jonge christen, wakkerden bij mij een enorme behoefte aan gebrokenheid in mijn eigen leven aan.

Deze woorden maakten me bewust van het feit dat gebrokenheid een geweldig essentieel onderdeel is in de geestelijke wereld.

En nu is het een doorlopend gebed van mijn hart: 'Heere, breek mij!'

- William MacDonald

Wanneer we iets nieuws gekocht hebben en we ontdekken dat het gebroken is, brengen we het terug naar de winkel. We willen het ruilen voor een goed exemplaar. We associëren 'gebroken' en 'gebrokenheid' met nadelen, broosheid, zwakte, imperfectie, gebrek en zelfs met falen. Maar God hecht waarde aan gebrokenheid.

Onze maatschappij hecht waarde aan zelfverzekerdheid, assertiviteit en dominantie. Maar onze God voelt Zich aangetrokken tot de zwakken en zegent hen. Hij voelt Zich aangetrokken tot mensen met een gebroken hart en tot mensen die nederig zijn. Werkgevers en uitzendbureaus zijn op zoek naar mensen met visie, mensen die een doel hebben en mensen die gedreven zijn. Maar de Heer van het universum is op zoek naar mensen die zich bewust zijn van de oppervlakkigheid en kleinheid van hun eigen dromen, omdat er iets in hen 'gebroken' is. Mensen die zich pijnlijk bewust zijn van hun eigen zondige natuur, hun eigen zwakte of hun eigen onbekwaamheid. Doordat ze gebroken en stilgezet zijn, werden ze bereid om te luisteren, te volgen en te gehoorzamen.

Actief en trouw zijn, zijn belangrijke en noodzakelijke eigenschappen voor een christen. Maar het is gebrokenheid die ervoor zorgt dat we deze kwaliteiten ook nuttig kunnen inzetten. Er zijn fijne gelovigen die vinden dat we grote dromen moeten dromen, zorgvuldig moeten plannen en hard moeten werken – en daarbij natuurlijk de Heer om zijn zegen vragen. Er zijn ook fijne gelovigen die vinden dat we meer moeten lezen, standvastig moeten zijn en niets moeten veranderen – natuurlijk zonder te vergeten de Heer te bedanken voor vrede en het comfortabele leven. Zij die niet gebroken zijn, zullen vasthouden aan hun eigen mooie plannen. Hun gevoel van succes is afhankelijk van hun productiviteit – of in elk geval van een aantal goede statistische gegevens waarmee ze kunnen aantonen wat er bereikt is. Zij die niet gebroken zijn, zullen er voor vechten om in hun eigen veilige en comfortabele wereldje te kunnen blijven. Hun gevoel van succes hangt af van het gevoel dat ze trouw zijn, dat ze zich aan 'de waarheid' houden – of in ieder geval van een bewijs dat laat zien dat ze niet veranderd zijn. In feite lijken we allemaal op ongetemde paarden. Wanneer we bruikbaar willen zijn voor onze eigenaar, zal er iets in ons gebroken moeten worden.

In de Bijbel staan voorbeelden van onze liefdevolle Vader die controlezucht, misplaatste liefde, ongezonde afhankelijkheid en een sterke wil van mensen breekt. Soms breekt Hij

iets wat we koesteren, om ons los te maken van verkeerde afhankelijkheid of om een zondig gedragspatroon duidelijk te maken. Op andere momenten roept Hij ons op om zelf dingen te breken. In de Bijbel vinden we talloze aansprekende verhalen of personages die ons duidelijk maken hoe onze liefdevolle Vader dingen breekt en die vervolgens gebruikt om daarmee zijn goede en volmaakte doelen te bereiken.

PERSOONLIJK VOORWOORD

Als we terugkijken op onze levensreis, zien we verschillende mijlpalen. Soms laten deze mijlpalen nieuwe inzichten zien, prestaties waar we blij mee waren en momenten van geluk. Maar er zijn ook mijlpalen waar bloed op zit, momenten waarop de Heer iets gebroken heeft wat belangrijk voor ons was en daarmee ook iets gebroken heeft in ons. Als ik terug kijk op mijn leven, zijn er vijf van die mijlpalen die mij zo te binnen schieten.

1. Toen ik in 1984 studeerde aan de universiteit van Londen, voelde ik dat de Heer me naar het zendingsveld riep. Ik was bereid te gaan, maar wel onder bepaalde voorwaarden. Na een pijnlijke worsteling, brak er iets. Overgave zonder gebrokenheid bestaat niet. Na jaren van voorbereiding namen we ontslag bij onze aardse baas en vertrokken naar Colombia in 1992.
2. In 2003 zorgde een internationale verdeeldheid voor wrijving tussen de gemeentes die wij wilden dienen in Colombia. Ik raakte teleurgesteld in broeders die ik vroeger waardeerde en respecteerde. Het was mijn eerste ontmoeting van dichtbij met religieuze politiek. Het vernietigde mijn romantische of idealistische beeld van de christelijke gemeenschap. Een prettig en bemoedigend netwerk werd gebroken. Ik kon er niet langer op leunen. Ik voelde me onbeschermd, verloren en eenzaam. Dit pijnlijke proces van breken maakte een zwak punt in mijn hart openbaar: Ik wilde de Heer dienen en alleen op Hem vertrouwen. Althans, dat dacht ik. Maar door deze pijnlijke crisis ontdekte ik dat mijn hart niet volledig toegewijd was aan dit doel. Zonder dat ik het doorhad, vertrouwde ik op mensen. We moeten telkens opnieuw leren wat Jeremia zegt: 'Vervloekt is de man die vertrouwt op een mens, en die een schepsel tot zijn arm stelt....gezegend is de man die op de Heer vertrouwt, wiens vertrouwen de Heere is.' (Jer. 17:5 en 7).
3. In 2007 verhuisde ons gezin van Colombia naar Nederland. We hadden de Heer vijftien jaar als fulltime zendelingen gediend in Colombia. We hadden ons volledig en van ganser harte toegewijd aan evangelisatie, bijbelonderwijs, coaching, training, leiderschap, advies geven, problemen oplossen en helpen om nieuwe christelijke gemeenten stichten. Er brak een onrustige tijd aan, waarin we ons werk los moesten laten en afscheid moesten nemen van onze Colombiaanse vrienden. Daarna volgde de uitdaging om ons opnieuw ergens te vestigen. We ontdekten dat het makkelijker is om naar het zendingsveld toe te gaan dan om terug te keren. We voelden ons niet langer nuttig, nodig of productief. We wisten dat onze waarde niet afhing van wat we kunnen *doen*, maar van wie we *zijn* – kinderen van God. En toch.....deze overgangperiode was erg pijnlijk. Al onze externe bronnen van waardering braken af, en we ontdekten dat ons gevoel van eigenwaarde misschien niet zo op Christus gericht was als we dachten.
4. In 2009 kreeg mijn lieve vrouw een burn-out. Mijn enthousiaste partner in de avonturen van het leven stopte er gewoon mee. "Ik kan niet meer" zei ze. Een paar weken rust hielp niet. Ik begon met het annuleren van afspraken en ik annuleerde een aantal reizen om mijn vrouw en vier kinderen te kunnen ondersteunen. Wat is de Heer met ons aan het doen? Soms, als dingen breken,

blijft er geen enkel alternatief meer over dan stoppen! Tijdens de maanden die volgden, was ik in mijn tijd met God veel bezig met dingen die gebroken zijn en 'gebrokenheid'. Ik ontdekte dat onze liefdevolle Vader dingen breekt en de dingen die gebroken zijn gebruikt om zijn goede en volmaakte doel te bereiken. Het meeste van wat je in dit artikel zult lezen heb ik in die tijd geschreven.

5. Op dinsdag 20 april 2010 onderging onze 15-jarige zoon een complexe hartoperatie. Zijn hart werd geopend en gereconstrueerd. Zijn herstel verliep niet zo soepel als we hadden verwacht. Er zijn frustrerende tegenslagen geweest en we kregen te maken met complicaties. Ik schrijf deze inleiding terwijl ik naast zijn bed zit op de Intensive Care, waar hij nu 5 weken ligt. Een paar dagen geleden las ik mijn aantekeningen over 'gebrokenheid' door en dacht er over na. Ik realiseerde me dat de Heer bezig is om iets te breken in mijn hart.

Misschien is nu de juiste tijd gekomen om deze aantekeningen uit te werken en ze voor jullie en anderen beschikbaar te stellen. Ik deel ze met jullie vanuit mijn eigen zwakheid en overpeinzingen, als iemand die er nog op aan het kauwen is, het probeert door te slikken en te verteren. Het is goed te weten dat onze liefdevolle en genadige hemelse Vader mijlpalen langs onze levensweg plaatst.

Op dit moment gaat het langzaam maar steeds beter met onze zoon. Maar hij wordt nog steeds gevoed via een sonde. Het voedsel wordt 's avonds en 's nachts tussen 20.00 uur en 4.00 uur langzaam via zijn neus zijn lichaam ingepompt. Er is ons verteld dat dit langzaam gebeurt, zodat zijn maag de voedingsstoffen zo beter op kan nemen. Ik heb mijn gedachten in 8 korte hoofdstukken ingedeeld. Je zult er waarschijnlijk meer profijt van hebben als je het lezen ervan over een aantal dagen verspreidt, zodat je tussen het lezen van de hoofdstukken door de tijd hebt om dingen toe te voegen, af te wijzen, te kauwen, door te slikken en te verteren. Misschien heeft de Heer ook jou iets te zeggen.

Philip Nunn
UMC ziekenhuis
Utrecht

26 mei 2010

Gebroken om te veranderen

“Iedereen die God dient, zal vroeg of laat ontdekken dat de grootste belemmering hierin niet door anderen wordt gevormd, maar door zichzelf.”

- Watchman Nee

“God schept uit niets. Daarom kan God niets met een mens beginnen, tot de mens beseft dat hij niets is.”

- Maarten Luther

“Ik moest genezen worden van mijn verlangen naar genezing.”

- Joni Eareckson Tada

Bewijzen van verandering

We voelen ons vaak aangetrokken tot de spontaniteit, eerlijkheid en het enthousiasme van de apostel Petrus. Vanaf het begin had de Heer grote plannen voor zijn leven, maar om die te bereiken moest Petrus gebroken worden. Let eens op het verschil tussen de jonge, energieke discipel die Jezus volgde in Judea en de man die dertig jaar later meer op Christus lijkt en zijn eerste drie brieven schrijft. De eens zo impulsieve Petrus roept de gelovigen nu op om nuchter te zijn (1 Petr. 1:13). De man die eens ruziede over wie het meest belangrijk was, roept anderen nu op met de woorden: “Wees allen eensgezind, vol medeleven, heb de broeders lief, wees barmhartig en vriendelijk” (1 Petr. 3:8) en zegt: “Verneder u dan onder de krachtige hand van God, opdat Hij u op zijn tijd verhoogt” (1 Petr. 5:6).

De man die zich onafhankelijk en rebels gedroeg, roept nu anderen op: “Onderwerp u dan omwille van de Heer aan alle menselijke orde, hetzij aan de koning, als hoogste machthebber” (1 Petr. 2:13). De man die een zwaard droeg en niet aarzelde dat te gebruiken, zegt nu: “Vergeld geen kwaad met kwaad... maar zegen daarentegen” (1 Petr. 3:9) en “houd iedereen in ere” en hij bemoedigt anderen om met “zachtmoedigheid en eerbied” te handelen (1 Petr. 2:17; 3:15).

De man die vloekte en schold wanneer hij bang of gefrustreerd was, moedigt anderen nu aan om voorzichtig te zijn in hun spreken (1 Petr. 2:1). De man die bang was om herkend te worden als een volgeling van Jezus, die ontkende de Heer te kennen om zo onder lijden uit te komen, zegt nu: “Maar verblijd u naar de mate waarin u gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, opdat u zich ook in de openbaring van zijn heerlijkheid mag verblijden en verheugen....als iemand echter als christen lijdt, laat hij zich daarvoor niet schamen” (1 Petr. 4:13,16). De zelfbewuste “Yes-I-can!” man roept anderen nu op om niet op eigen kracht te vertrouwen, maar om te werken vanuit “uit kracht die God schenkt” (1 Petr. 4:11). De verandering van Petrus is overduidelijk. Maar hoe heeft de Heer die bereikt?

Vertrouwen in talenten en vaardigheden gebroken

Toen de Heer Petrus de eerste keer riep, daagde Hij Petrus uit en brak zijn beroepstrots. Hij had de hele nacht gevist maar had niets gevangen. Nadat hij de instructies van Jezus opvolgde, konden er in korte tijd twee boten met vis gevuld worden. Wat deed dit met het zorgvuldig opgebouwde "Yes-I-can!" imago van Petrus? De opvallende reactie van Petrus suggereert dat iets in hem begon te breken. Hij zei niet: "Jezus, dank U dat U mijn vistocht zegende." Hij keek naar Jezus en zei: "Heere, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens" (Luk. 5:8). Een tijd later wordt het idee van Petrus om tenten te maken op de berg van de verheerlijking afgewezen. Zijn verschillende pogingen om de Heer te verdedigen, hadden geen effect. Op een gegeven ogenblik zei de Heer Jezus zelfs, nadat hij had geluisterd naar één van Petrus goedgeoordachte strategieën om de komst van Gods Koninkrijk te versnellen: "Ga weg achter Mij, satan! U bent een struikelblok voor Mij, want u bedenkt niet de dingen van God, maar die van de mensen" (Mat. 16:23). Kun je je voorstellen hoe deze woorden Petrus door zijn ziel sneden? Wat zullen deze woorden gedaan hebben met Petrus' visie op zijn leiderschapskwaliteiten? Op een dag was Petrus het niet eens met iets dat de Heer Jezus aan het doen was. "O nee," zei Petrus, "mijn voeten zult U niet wassen, nooit!" De vastomlijnde ideeën van Petrus stonden het plan van de Meester in de weg. Jezus antwoordde: "Als Ik u niet was, hebt u geen deel met Mij" (Joh. 13:8). Hij bood geen ruimte voor onderhandeling. Petrus goedbedoelende sterke wil moest gebroken worden.

Vertrouwen in wilskracht gebroken

Een paar uur voor Jezus werd gekruisigd, werd Petrus bang en verloochende de Heer tot drie keer toe. Toen hij zich realiseerde wat hij had gedaan, brak er iets in hem. Hij raakte diep teleurgesteld in zichzelf. Hij had gedacht dat hij sterker was. Dat deed pijn. "En Petrus ging naar buiten en huilde bitter" (Luk. 22:62). De opgestane Christus ontmoette Petrus. Hij wilde hem herstellen en de zorg voor zijn kudde schapen toevertrouwen. Hij keek Petrus in de ogen en vroeg: "Heb je Mij lief?" Het antwoord was een eerlijk en bijna automatisch: "Ja Heere". Maar toen dezelfde vraag hem voor de derde keer gesteld werd, brak er iets in Petrus. Het deed pijn. Hij antwoordde: "Heere, U weet alle dingen, U weet dat ik van U houd" (Joh. 21:17). Wanneer we het boek Handelingen en de brieven van Petrus lezen, zien we dat dit pijnlijke proces van breken doorging. Petrus wordt bedreigd (Hand. 4:21), gegeseld (Hand. 5:40), geketend en in de gevangenis gegooid (Hand. 12:3-5). De apostel Paulus keerde zich publiekelijk tegen hem en corrigeerde hem (Gal. 2:11). Wat denk je dat dit met het ego van Petrus, een gerespecteerd kerkleider, deed? Al deze pijnlijke voorvallen (en ik ben er zeker van dat er nog veel meer zijn geweest) werden gebruikt door onze liefdevolle Heer om Petrus te veranderen van een gewone visser in een visser van mensen en vervolgens in een zachtmoedige herder. Heb jij het gevoel dat God iets in jouw leven aan het breken is? Hoe antwoord je daarop?

In de Bijbel staan nog veel andere verhalen van mannen en vrouwen van God die door Hem gebroken worden. Soms is het breken van korte duur. Soms blijft de gebrokenheid een leven lang. In plaats van het te genezen of te repareren, kan onze Heer er ook voor kiezen ons in gebrokenheid te laten voortleven. De grootheid van zijn werk wordt alleen maar duidelijker wanneer het te zien is door gebroken vaten.

Gebroken om bruikbaar te worden

“Toen ik Jezus uitnodigde om in mijn leven te komen,
dacht ik dat Hij er wat in zou behangen en wat schilderijen aan de muur zou hangen.

Maar Hij begon muren weg te slaan en kamers toe te voegen.

Ik zei: ‘Ik verwachtte een fijn huisje.’

Maar Hij zei: ‘Ik maak een paleis om in te wonen’.”

- C.S. Lewis

“Men kan zich afvragen of God een mens werkelijk kan gebruiken
voor Hij hem ernstig verwond heeft.”

- A.W. Tozer

In de Bijbel vinden we veel voorbeelden van mannen en vrouwen die werden gebroken om hen te corrigeren, nederig te maken of hun motieven te zuiveren om hen zo meer op Christus te laten lijken of hen beter bruikbaar te maken in de handen van de Heere. Soms is het breken eenmalig, vaker is het een heel proces. Soms roept God het breken een halt toe, soms wordt iets wat gebroken was genezen, maar soms moet het ook gebroken blijven. De Heer bepaalt wat we nodig hebben om te groeien, verdiepen en volwassen te worden. Onze wil, ons zelfvertrouwen, dingen waar we aan gehecht zijn, onze dromen... ze moeten allemaal steeds weer gebroken worden, zodat onze almachtige Heer de plaats in ons hart en in onze levens in mag nemen waar Hij recht op heeft. Laten we de volgende voorbeelden eens bekijken:

Abraham

Na jaren wachten kregen Abraham en Sara op hoge leeftijd toch een eigen zoon. Ze waren allebei enorm blij. Gods beloften en hun dromen waren eindelijk uitgekomen. Toen zei God tegen Abraham: “Neem toch uw zoon, uw enige, die u liefhebt, Izak...en offer hem daar als brandoffer op een van de bergen die Ik u noemen zal” (Gen. 22:2). De Here wilde datgene waar Abraham zo aan gehecht was breken en zuiveren. Hebben de dingen waar jij aan gehecht bent zuivering nodig? Heb jij een droom of hoop die gebroken moet worden?

Hanna

Zij verlangde ook met heel haar hart naar een kind, maar ze was onvruchtbaar, want “de Heer had haar baarmoeder toegesloten” (1 Sam. 1:5). Tijdens deze pijnlijke jaren vol hoop, gebed en tranen, brak de Heer iets in haar hart. Welke moeder zou vrijwillig afstand doen van haar kleine jongen? Welke moeder zou bereid zijn haar zoontje weg te geven om zijn leven lang te dienen in de tempel? Deze tempel was geen veilige plek. De ark was een gevaarlijke kist (1 Sam. 6:19). Eli’s zonen waren immorele afpersers (1 Sam. 2:12, 22). Omdat de Heer iets in haar gebroken had, gaf ze haar kleine, schattige kereltje met blijdschap weg. Ze zei tegen Eli: “Daarom heb ik hem ook voor al de dagen dat hij op aarde is, aan de Heere overgegeven; hij is van de Heere gebeden” (1 Sam. 1:28). Veranderde ze later van

gedachten? Ging ze hem terughalen? Nee, om blij te blijven, moest er ook een stuk gemis en gebrokenheid blijven.

Mozes

Hij had les gekregen op de beste universiteiten van Egypte. Hij werd door het personeel van de Farao getraind in staatswetenschappen, conflictmanagement, onderhandelingsstactieken, oorlogsvoering, het opzetten en uitvoeren van grootse plannen en meer. Maar voor God hem kon gebruiken, regelde Hij dat Mozes veertig jaar zou doorbrengen in de woestijn, terwijl hij op stap ging met een kudde domme schapen. Kun je je voorstellen wat dit deed met een ambitieuze, goed opgeleide intellectueel? Het zou hem breken. En dat gebeurde. Verderop lezen we "... maar de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen die op de aardbodem waren" (Num. 12:3).

Het werkte! Maar om nederig te blijven, moest hij ook gebroken blijven.

Paulus

Van jongs af aan was hij een hoogvlieger op theologisch gebied. Hij kende de Schrift zeer goed, hij was onderwezen door vooraanstaande professoren, hij was een man van actie en hij wilde met heel zijn hart God dienen. God hield van hem en wilde hem graag gebruiken. Maar Paulus moest eerst gebroken worden. God begon ermee hem in het openbaar tegen de grond te slaan. Daarna moest hij, inmiddels blind geworden, wachten op een of andere Ananias die met instructies van de Heer naar hem toekwam. Daarna zorgde de Heer ervoor dat hij een aantal jaar in Arabië doorbracht, ver weg van de activiteiten, zendingsposten en diensten, ver weg van de plek waar het evangelie gebracht werd en de plek waar de mensen hem zouden kunnen zien, weg van de meningen, verwachtingen en gelukwensen van anderen. Tijdens deze pijnlijke jaren van eenzaamheid brak er iets. Later schrijft hij "Ja, beslist, ik beschouw ook alles als schade vanwege de voortreffelijkheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere... ik beschouw het als vuiligheid, opdat ik Christus mag winnen" (Fil. 3:8). Zijn status had hem niet meer in de ban. Paulus' leven van dienstbaarheid was vol van ervaringen van gebrokenheid. Soms voelde hij dat hij niet langer door kon gaan en bad of de Heer zijn probleem weg wilde nemen. Maar de Heer deed niet waar Paulus om vroeg. In plaats daarvan antwoordde Hij: "Mijn genade is voor u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Paulus' conclusie was: "Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig" (2 Cor. 12:9,10). Om sterk te blijven, moest hij ook gebroken blijven.

Gebroken om schoon schip te maken

“Ik ben er stellig van overtuigd dat,
op het moment dat ons hart ontdaan wordt van trots, egoïsme,
ambitie en alles wat in tegenspraak is met Gods wetten,
de Heilige Geest elke hoek van ons hart zal vullen.
We moeten eerst geleegd worden, voor we gevuld kunnen worden.”

- D.L. Moody

“De Heer wil dat we gebroken zijn op alle gebieden van ons leven.
Hij zal met ons worstelen zoals Hij met Jakob in Pniël worstelde.
Hij zal proberen ons te breken op het gebied van trots, eigennut, onverzoenlijkheid,
koppigheid, roddel, wereldgelijkvormigheid,
onreinheid, drift, en elk ander werk van het vlees...
Hij zal met ons worstelen tot het ochtend wordt en ons dijbeen uit zijn gewricht slaan.
Dan zullen we kreupel door het leven gaan,
maar zijn we mensen geworden die God kan gebruiken.”

- William MacDonald

Er zijn verschillende redenen waarom God dingen breekt, het toestaat of het bevel ertoe geeft. Soms is breken nodig omdat Hij zijn mensen wil beschermen. Soms is het een teken van oordeel en straf. Laten we de volgende drie voorbeelden van dingen die gebroken moesten worden uit het Oude Testament eens samen bekijken:

1. Breek met verkeerde dingen

Toen de Israëlieten het beloofde land binnen trokken, wilde de Heer graag dat zij Hem zouden blijven dienen en niet de vreemde goden van dat land achterna zouden gaan zijn bevel was duidelijk en radicaal: “...hun altaren moet u afbreken, hun gewijde stenen in stukken slaan, hun gewijde palen omhakken en hun beelden met vuur verbranden. Want u bent een heilig volk voor de Heere, uw God. De Heere, uw God, heeft ú uitgekozen uit alle volken op de aardbodem om voor Hem tot een volk te zijn dat zijn persoonlijk eigendom is” (Deut. 7:5-6).

Ook wij worden opgeroepen om radicaal die dingen te vernietigen die slecht zijn. Toen de Heer Jezus uitlegde hoe we met zonden om moeten gaan, was Hij daarin heel zwart-wit: “Als dan uw rechteroog u doet struikelen, ruk het uit en werp het van u weg... en als uw rechterhand u doet struikelen, hak hem af en werp hem van u weg” (Matt. 5:29-30). Speel je nog steeds met iets waarvan je weet dat het zonde is? Breek er mee. Gooi het weg. Wees radicaal!

2. Breek met verkeerd gebruik van dingen

Giftige slangen vernietigden het volk van God. Als reactie op hun berouw en op de voorbede van Mozes, zei de Heere, “Maak u een gifslang en zet hem op een staak. Het zal gebeuren dat ieder die gebeten is, in leven zal blijven, als hij daarnaar kijkt” (Num. 21:8).

Mozes gehoorzaamde en zij die geloofden en naar de bronzen slang keken, werden gered. De bronzen slang was een oplossing die God zelf gegeven had.. Veel Israëlieten keken naar de bronzen slang en werden genezen. Ze waren de Heer dankbaar voor zijn zorg. Maar in het waarderen en respecteren van dit door God gekozen symbool gingen ze te ver. Ze gaven de bronzen slang een naam. Ze dichtten de slang speciale kracht toe. Hun ogen en harten raakten gehecht aan een methode, aan een symbool, aan een uiterlijk vertoon. Jaren later deed koning Hizkia iets dat goed was in de ogen van de Heere. "Hij verbrijzelde ook de koperen slang, die Mozes gemaakt had, omdat de Israëlieten er tot die tijd toe reukoffers aan gebracht hadden; men noemde hem Nehustan" (2 Kon. 18:3-4).

We kunnen goede dingen die ons door God gegeven zijn op een verkeerde manier gebruiken. De Heer kan ons een goede baan geven. Maar na verloop van tijd voorziet onze baan niet alleen in wat we nodig hebben, maar is het de bron van onze zelfbevestiging en zekerheid geworden. We kunnen gezegend zijn met een liefdevolle partner en prachtige kinderen. Maar na verloop van tijd kunnen we ons drukker maken over hoe we hen een plezier kunnen doen, in plaats van de Heere, die hen aan ons gegeven heeft. We kunnen gezegend zijn met liefde voor een leuke sport of een boeiende hobby. Maar na verloop van tijd kunnen onze prioriteiten veranderen en worden ze ons de baas. Zelfs goede, door God gegeven dingen, als een effectieve bediening, je favoriete liedboek, die behulpzame bijbeluitlegger of je eigen kennis van de Bijbel kunnen zowel jezelf als anderen beschadigen. Tenzij we snel spijt betuigen en al deze dingen weer de juiste plek in ons leven geven, zal de Heer er werk van maken deze dingen, die in principe goed zijn, te breken.

3. Breek met goede, maar vervuilde dingen

Zoals elke groep mensen, hadden ook de Israëlieten hun eigen favoriete gerechten. Om ze klaar te maken, waren keukengereedschappen goed en noodzakelijk. Om de gezondheid van het volk te beschermen, gaf de Heer het volk instructies over wat ze wel en niet mochten eten. Wanneer een lichaamsdeel van een dood, onrein dier, als een rat of een kameleon, een kookpot van klei in hun keuken raakte, moest de pot vernietigd worden. Hij zei: "En alles waarop iets van hun kadaver valt, is onrein; de oven en de bakpan moeten stukgebroken worden. Ze zijn onrein, daarom moeten ze voor u onrein zijn" (Lev. 11:35). Iets vergelijkbaars gold wanneer een ziek persoon de keuken binnenkwam: "Elke aarden pot die hij die de vloeiing heeft, aanraakt, moet stukgebroken worden..." (Lev.15:12). Deze regels zijn onderdeel van een reeks simpele en effectieve hygiëne regels die de verspreiding van mogelijke ziekten tegengingen. Kunnen we hieruit ook lessen trekken voor vandaag de dag?

Besmetting op het morele vlak rukt vaak in stilte op, als kanker in lichaamscellen. Een romantische liefde is goed en door God gegeven, maar wanneer we het op een ongelovige richten of op iemand anders dan degene met wie we getrouwd zijn, dan wordt het een bezoedelde liefde. Deze 'pot van klei', deze dagdroom, deze relatie moet erkend worden als zonde en het moet gebroken worden (Kol. 3:5). God maakte ons als sociale wezens en we hebben vrienden nodig. Maar sommige vriendschappen zijn niet goed voor ons, ze verminderen of blussen onze liefde voor Christus uit. "Dwaal niet: slecht gezelschap bederft goede zeden" (1 Cor. 15:33). Een gezond zelfbeeld kan ontaarden in trots, jaloezie of zelfmedelijden (Rom. 12:3). Onze gedachtepatronen, onze waarden en normen, onze smaak en ons gevoel voor goed en fout kunnen beschadigd raken. We kunnen

'religieus' worden. We kunnen 'werelds' worden. We moeten uitzoeken wat vervuild is en daarmee breken.

Onze vervuilde 'potten van klei' worden gebroken als we

- ons onderwerpen aan Christus,
- bewust die dingen afwijzen die verkeerd zijn,
- er voor kiezen te geloven, te gehoorzamen en te leven in overeenstemming met de principes die in Gods Woord staan.

Is er een gebied in je leven dat is vervuild? Staat er een vervuilde 'pot van klei' verstopt in je keuken die gebroken moet worden?

Gebroken om dingen te ontmaskeren

“Een omgeploegd leven is het leven dat
de beschermende omheining heeft neergehaald
en de ploeg van belijdenis ter hand heeft genomen.
De aansporing van de Geest, de druk van de omstandigheden
en de ellende van een vruchteloos leven zijn
zorgvuldig samen gevoegd om het hart nederig te maken.
Zo’n leven... heeft de veiligheid van de dood
ingeruild voor het gevaar van het leven.”

- A.W. Tozer

“Een echt aanbeddend leven is een leven vol gebrokenheid en diep berouw,
een leven dat de zonde ziet en doorlopend belijdt.”

- John MacArthur

Onze verkeerde overtuigingen belemmeren datgene wat de Heer met ons zou willen doen. Wanneer we onze dromen en denkbeelden krampachtig vasthouden, worden we in slaap gewiegd en jagen we achter waardeloze doelen aan. De Heer kan er voor kiezen iets te breken in ons leven om ons zo wakker te schudden, te stoppen en onze voeten op stevige grond te zetten. Door dingen te breken waar wij op steunden, verbreekt hij ons misplaatst vertrouwen.

Afgebroken stadsmuren

Vroeger was het de gewoonte om muren rond steden te bouwen, om families te beschermen tegen wilde dieren, dieven en vijanden. Met dikke muren, schildwachten en gesloten poorten, voelden de mensen binnen de muren zich veilig en konden ze rustig slapen. Wij mensen verlangen naar vrede en veiligheid. Ook wij bouwen beschermende muren om ons heen. Nehemia ging zitten en begon te huilen toen hij hoorde dat de muur van Jeruzalem was afgebroken en in vlammen was opgegaan. Zonder deze muren miste het land een vitaal onderdeel. “Kom, laten we de muur van Jeruzalem opbouwen, zodat wij niet langer een voorwerp van smaad zijn” zei hij. (Neh. 1:3-4,2:17). Vrede en veiligheid zijn goed en noodzakelijk. Maar God is tegen valse vrede en valse veiligheid. Het kan zijn dat we veilig slapen omdat we ons volledig ingedekt hebben met verzekeringen, goede investeringen, langlopende contracten of liefhebbende en invloedrijke vrienden. Onze zelfgemaakte muren maken dat we ons leven niet zien zoals het werkelijk is. We zijn tevreden zolang we ons veilig voelen. Soms breekt de Heer de dingen af die ons een veilig gevoel geven, om zo onze hachelijke situatie duidelijk te maken. Als dat niet gebeurt, zullen we nooit verlangen krijgen naar de werkelijkheid.

Tyrus was een veilige en welvarende stad, omringd door stadsmuren en torens. De inwoners van de stad vertrouwden op hun muren en torens en niet op de Heere. Zij beledigden de Heer en de Heer begon hun zwakheid duidelijk te maken: “Daarom, zo zegt de Heere Heere: Zie, Ik zál u, Tyrus! Ik zal vele heidenvolken tegen u laten opkomen,

zoals de zee zijn golven laat opkomen. Die zullen de muren van Tyrus te gronde richten en zijn torens omverhalen.... wanneer hij door uw poorten zal binnentrekken, zoals men een opengebroken stad binnentrekt" (Ez. 26:3-4,10). Faillissementen, werkloosheid, scheidingen, onverwachte tumoren en kanker, het overlijden van geliefden, kerkscheuringen en al dat soort dingen worden door de Heer gebruikt om onze muren neer te halen en zo valse vrede en veiligheid aan het licht te brengen. Waarom? Zolang onze muren stand houden, voelen we niet de noodzaak om de Heer volledig te vertrouwen. Net als Jeruzalem in het visioen van Zacharia. Omdat Jeruzalem niet langer een muur had, had het volk de Heer nodig: "En Ik zal voor haar zijn, spreekt de Heere, een muur van vuur rondom, en Ik zal in haar midden tot heerlijkheid zijn (Zach 2:5). Wat zorgt er bij jou voor dat je je veilig en vredig voelt? Jesaja dankt de Heer voor zijn trouwe belofte: "De standvastige is veilig bij U, vrede is er voor wie op U vertrouwt" (Jes. 26:3 NBV). Is ons vertrouwen echt in Hem geworteld?

Gebroken bogen

Met het zwaard vecht je van man tot man en met de boog schiet je op afstand. Deze beide wapens staan symbool voor militaire kracht en macht. Jakob gaf zijn zoon Jozef "een bergrug, die ik met mijn zwaard en mijn boog uit de hand van de Amoriëten heb genomen" (Gen. 48:22). Ismaël, de zoon van Abraham en Hagar, de voorvader van de Arabieren, is de eerste man die in de Bijbel boogschutter wordt genoemd (Gen. 21:20). Hij was sterk. In de Bijbel staan verschillende verhalen waarin verteld wordt hoe God de overwinning geeft door gebruik te maken van het zwaard en de boog van mannen. Maar vaak werd de eer voor deze overwinning opgeëist door degene die het wapen gebruikte, in plaats van dat het aan de Heer werd gegeven. De Heer kan er voor kiezen onze talenten, mogelijkheden en vaardigheden te gebruiken, maar hoe vaak zoeken we daarin niet onze eigen eer? Ervaring is nuttig, maar ook gevaarlijk. Als het ons eerder gelukt is verwachten we dat we het er nu opnieuw goed vanaf zullen brengen. Natuurlijk willen we dat de Heer onze inspanningen zegent, maar onbewust geloven we dat we het ook zonder Hem wel zouden kunnen.

De Heer gebruikte Jozua in veel gevechten toen het volk Israël het beloofde land in bezit nam. Veel Israëlitische soldaten zullen dik tevreden zijn geweest met hun eigen militaire successen. Tegen het einde van zijn leven herinnert Jozua het volk aan een aantal historische feiten: "Toen u over de Jordaan getrokken was en bij Jericho kwam, streden de burgers van Jericho tegen u...maar Ik [God] gaf hen in uw hand. En Ik zond horzels voor u uit, die hen van voor uw ogen verdreven, zoals eerder de beide koningen van de Amoriëten verdreven werden. Dat gebeurde niet door uw zwaard en ook niet door uw boog" (Joz. 24:11-12). God had alle eer voor deze overwinning verdiend. Wanneer dit niet gebeurt, kiest God er soms voor het "wapentuig" te breken (Hos. 1:5-7).

Hij breekt datgene wat ons zelfvertrouwen koestert en ondersteunt. Hij breekt datgene waarvan wij denken dat het de sleutel tot succes is. Wanneer onze eigen zwakheid duidelijk wordt, kan dat heel pijnlijk zijn. Maar zo lang onze boog zichtbare resultaten laat zien, houden we hem stevig met twee handen vast. De Heer weet dat er iets gebroken moet worden. Het kan even duren, maar het zal gebeuren. De apostel Paulus, een hardwerkende man en intelligent spreker, leerde dat succes niet afhankelijk was van zijn eigen talenten. Hij was alleen een kanaal, een gewillig instrument, een lege 'waterleiding' door wie Christus anderen kon zegenen (Rom. 15:18, 2 Tim. 4:17). Paulus leerde door middel van pijnlijke ervaringen dat God soms een boog moet breken, voor Hij zijn kracht kan

laten zien: "Daarom heb ik een behagen in zwakheden: in smadelijke behandelingen, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil. Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig" (2 Cor. 12:10).

Waterkelders vol scheuren

De Heer was erg teleurgesteld in Israëlieten. Jeremia schrijft: "Want Mijn volk heeft een dubbel kwaad gedaan: Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zich bakken uit te hakken, lekkende bakken, die geen water houden" (Jer. 2:13). Het is duidelijk dat wij mensen dorst hebben. Maar dat is het probleem niet. God heeft ons mensen geschapen met legitieme behoeften. Onze natuurlijke honger en dorst zorgen ervoor dat we op zoek gaan naar eten en drinken. We zijn ook gemaakt met een dorst naar vriendschap, sexuele intimiteit en de wil om iets te betekenen. We zijn ook gemaakt met een dorst naar God zelf. Deze dorst wordt levendig geschetst in een Hebreeuws lied: "Zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God" (Ps. 42:2-3). Ervaar jij die dorst naar God soms ook? De vraag is hoe, waar, en waarmee we die dorst lessen.

In Peru is het heel normaal om arme indianen te zien kauwen op de bladeren van cocaïnestruiken. Het neemt hun honger weg en geeft hen nieuwe kracht. Er worden in deze wereld veel manieren aangeboden waarmee je je verlangen naar sexuele intimiteit kunt stillen. Het is duidelijk dat legitieme behoeften op een verkeerde manier bevredigd kunnen worden. Waterkelders zijn grote kelders die uit de rotsen gehakt werden. Als er een scheur in de wand of de bodem ontstaat, zal het verzamelde regenwater als sneeuw voor de zon verdwijnen. De waterkelders stellen de 'andere dingen' voor die we gebruiken om daar onze blijdschap en voldoening uit te halen. Dat kunnen goede dingen zijn, zoals een goede baan, een partner, een motor, muziek, sport of tuinieren. Maar God heeft er voor gezorgd dat alle materiële waterkelders scheuren vertonen. Ze zorgen voor een gedeeltelijke en tijdelijke voldoening. Zelfs jouw werk voor de Heere, jouw bediening en jouw gemeente zijn als waterkelders die scheuren vertonen. Als je ze nodig hebt om je dorst naar acceptatie en eigenwaarde te lessen, zul je snel opnieuw dorst krijgen.

Op een dag zul je water zoeken bij een drooggeval, gescheurde waterkelder... en meestal zul je in dat proces anderen pijn doen, of je gaat een nieuwe waterkelder uithakken. De Heer heeft niet als hoogste doel om waterkelders kapot te maken. Hij informeert ons alleen over het feit dat alle waterkelders scheuren vertonen. Op zijn best kunnen ze voor een korte tijd water vasthouden. Wat de Heer wil is dat we breken met onze afhankelijkheid van de waterkelders. Waarom? Zodat we ons met een oprecht hart naar Hem toekeren. Wat moeten wij doen als we verlangen naar liefde, betekenis of acceptatie? De uitnodiging geldt vandaag nog steeds: "Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken." (Joh. 7:37). Zijn belofte blijft waar: "wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben." (Joh. 6:35). Waarom hebben veel christenen dan nog steeds dorst? Omdat ze afgeleid raken, waterkelders uithakken en vergeten terug te keren naar de fontein om daar te drinken. We kunnen de Bijbel lezen zonder te 'drinken'. We kunnen genieten van een goede dienst of bijbelstudie zonder te 'drinken'. Om onze dorst te lessen, moet er water gedronken worden. We moeten het ons eigen maken. Wat drink jij? Waarmee les jij je dorst? Mozes deelde het volgende geheim in een lied: "Verzadig ons in de morgen met Uw goedertierenheid, dan zullen wij juichen en verblijd zijn, tijdens al onze dagen." (Ps. 90:14). Je weet dat de liefde van de Heer groot, liefdevol en onuitputtelijk is, maar je 'drinkt' er niet van? Heeft het je ziel bereikt? Heeft het je dorst gelest?

Gebroken om te kunnen communiceren

“God fluistert tot ons in onze genietingen, Hij spreekt tot ons geweten, maar Hij roept ons in ons lijden. Het is zijn megafoon om een dove wereld wakker te schudden.”

- C.S. Lewis

“God kiest opzettelijk zwakke, lijdende en niet voor de hand liggende kandidaten uit om zijn werk te doen, zodat uiteindelijk alle eer naar God gaat en niet naar die persoon.”

- Joni Eareckson Tada

De Bijbel leert ons veel door middel van beelden, voorstellingen en illustraties. Hoewel een leer niet gebaseerd zou moeten zijn op illustraties, beelden en voorstellingen, zijn ze wel nuttig, omdat ze smaak, kleur en structuur geven aan ideeën. Je kunt ze makkelijker onthouden. In de volgende drie hoofdstukken denken we na over zes situaties waarin iets breekt, zodat er iets goeds uit voort kan komen.

1. Gebroken zegels

Het is jarenlang een algemeen gebruik geweest om dingen te verzegelen. Dit verzegelen had verschillende doelen. Haman beraamde slechte plannen om de Joden uit te roeien. “Er werd geschreven in de naam van koning Ahasveros, en het werd verzegeld met de zegelring van de koning” (Est. 3:12). Hier werd het zegel gebruikt om te bewijzen dat deze brief echt was en om mogelijke wijzigingen in de tekst tegen te gaan. Nadat de Heer Jezus begraven was, gingen de hogepriesters en Farizeeën naar het graf “en beveiligden het graf met de wacht, nadat zij de steen verzegeld hadden.” (Matt. 27:66). Hier diende het zegel als beveiliging. Het zegel staat ook symbool voor onveranderlijkheid, bewijs van eigendom en veiligheid. De Heer sloot een verbond met Israël en verzegelde het “onder ede” (Deut. 29:12 NBV). De Heer heeft bij ons, als christenen, “ook zijn zegel op ons gedrukt” (2 Cor. 1:22, NBG), en dat zegel is de Heilige Geest en garandeert onze eeuwige bestemming (Ef. 1:13-14). Dit zegel kan nooit gebroken worden!

Maar er zijn ook zegels die een barrière vormen voor het ontdekken van nieuwe dingen en daarom dus gebroken moeten worden. Jesaja legde het als volgt uit: “Daarom is voor u het visioen van dit alles geworden als de woorden van een verzegeld boek. Men geeft het aan iemand die lezen kan en zegt: Lees dit eens! Maar hij zegt: Dat kan ik niet, het is verzegeld.” (Jes. 29:11). De apostel Johannes zag een boekrol met zeven zegels. Boekrollen hebben een boodschap, een openbaring. Maar niemand kan van de inhoud ervan profiteren, tot de zeven zegels gebroken zijn. Daarom riep een machtige engel met een luide stem “Wie is het waard de boekrol te openen en zijn zegels te verbreken?” (Op. 5:2). De Heer Zelf, de Leeuw uit de stam van Juda, verbrak de zegels, één voor één, en Gods openbaring werd voor iedereen toegankelijk.

De apostel Paulus noemt jou en mij, en elke andere christen “een brief van Christus... geschreven niet met inkt, maar door de Geest van de levende God, niet op stenen

tafelen, maar op tafelen van vlees, van de harten" (2 Cor. 3:3). Waarom schrijven mensen brieven? Waarom worden wij 'een brief van Christus' genoemd? Omdat de Heer graag iets wil overbrengen door ons heen naar anderen. Hoe? Door middel van onze woorden en daden. Maar onze 'zegels' kunnen een belemmering worden voor Christus om door ons heen te werken.

Wat zouden deze zegels bijvoorbeeld kunnen zijn? Angst is een krachtig zegel dat verbroken moet worden. En we kunnen lastig gevallen worden door heel wat angsten. Faalangst kan ons ervan weerhouden de Heer te volgen in een nieuw avontuur. Angst voor afwijzing kan ons ervan weerhouden open en transparant te zijn en ons kwetsbaar op te stellen – wat noodzakelijk is wanneer we een relatie met anderen aan willen gaan. Wanneer we angstig zijn de confrontatie aan te gaan, kan de Heer ons niet gebruiken als vredestichters. Wanneer we bang zijn al ons geld kwijt te raken, hebben we meer moeite met delen en weggeven. Wanneer we bang zijn de controle kwijt te raken, bewijst dat een gebrek aan vertrouwen op de Heere. We moeten dat herkennen en belijden als zonde. In de naam van Christus moet elke angst verworpen en verbroken worden.

Soms staan we anderen toe een zegel op ons te plakken. Andere christenen hebben onrealistische verwachtingen van ons, of wij denken dat ze die hebben. Goedbedoelde religieuze regels van een christelijke gemeente, sociale gebruiken binnen onze cultuur en zelfs al lang bestaande familietradities kunnen 'zegels' worden die jou en mij, brieven van Christus, belemmeren om geopend en gelezen te worden door mensen die Christus graag wil bereiken. Ben jij je bewust van 'zegels' die jouw communicatie met anderen belemmeren? Misschien moeten we aan de Heer vragen om die dingen in onze gedachten te brengen, die zijn werk door ons heen belemmeren. Verbroken zegels zorgen ervoor dat anderen 'ons kunnen lezen'. Ze zorgen ervoor dat Christus door ons heen tot anderen kan spreken.

2. Gebroken potten

De apostel Johannes hield ervan het woord 'licht' te gebruiken. Hij zei, "dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is" (1 Joh. 1:5). Toen hij de geboorte van de Heer Jezus omschreef, zei hij over Hem: "Dit was het waarachtige licht, dat in de wereld komt en ieder mens verlicht" (Joh. 1:9). Hij citeert Jezus, wanneer Hij zegt, "Ik ben het Licht der wereld" (Joh. 8:12, 9:5). Paulus legde later uit dat God "in onze harten geschieden heeft tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus" (2 Cor. 4:6). Het schijnen van Gods licht in onze harten heeft onze identiteit veranderd: "U bent het licht van de wereld." En het heeft de manier waarop we zouden moeten leven veranderd: "Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken" (Mat. 5:14, 16).

Deze relatie tussen onze identiteit en ons gedrag, wordt opnieuw aangehaald door de apostel Paulus, "Want u was voorheen duisternis, maar nu bent u licht in de Heere; wandel als kinderen van het licht". Vervolgens legt hij uit hoe het eruit ziet wanneer het licht schijnt: "want de vrucht van de Geest bestaat in alle goedheid en rechtvaardigheid en waarheid" (Ef. 5:8-9). De Bijbel roept een christen nooit op zich anders te gedragen dan hij is. Wij hebben een nieuwe natuur gekregen, we zijn kinderen van God geworden, we zijn licht geworden, en vervolgens worden we er simpelweg toe aangespoord onszelf te zijn, om uit te leven wat we zijn. Maar helaas zijn er soms dingen die verhinderen dat ons licht kan schijnen.

Het verhaal over Gideon die de Midianieten verslaat in Richteren 7 laat hiervan een goed beeld zien. Het leger van Gideon was gereduceerd tot driehonderd soldaten. "Toen verdeelde hij de driehonderd man in drie groepen en gaf iedereen een bazuin en lege kruiken in de hand, met fakkels binnenin de kruiken" (Richt 7:16). Op het kritieke moment volgden ze allemaal de leiding van Gideon. "Zo bliezen de drie groepen op de bazuinen en braken de kruiken. Met hun linkerhand hielden zij de fakkels vast en met hun rechterhand de bazuinen om daarop te blazen. En zij riepen: Het zwaard van de Heere en van Gideon!" (Richt. 7:20). Het licht van de fakkels was onzichtbaar, tot de kruiken kapot geslagen werden. Toen de Midianieten wakker werden, zagen ze de lichten, hoorden het kabaal en raakten in paniek. De Heer "richtte het zwaard van de een tegen de ander, en dat in heel het kamp" (Richt. 7:22). God begon te werken op het moment dat de kruiken kapot werden geslagen. Misschien is er iets in ons gedrag dat het licht in ons verhindert naar buiten te schijnen. Misschien wereldgelijkvormigheid en het verlangen populair te zijn onder niet-christenen. Of juist verlegenheid, afzondering of angst voor contact met niet-christenen. Is er iets in jouw gedrag dat gebroken moet worden, om te zorgen dat je meer kunt schijnen?

De Heer Jezus zei, "Niemand steekt een olielamp aan en verbergt hem onder een pot of zet hem onder een bed" (Luk. 8:16, GNB). "En ook steekt men geen lamp aan en zet die onder de korenmaat, maar op de standaard, en hij schijnt voor allen die in het huis zijn" (Matt. 5:15). Volgens sommigen wordt met deze teksten bedoeld dat teveel aandacht voor het huis (onder een pot), luiheid (onder een bed) of extreme toewijding aan werk (onder een korenmaat) ons licht verhinderen om te schijnen. Het is waar dat het stellen van verkeerde prioriteiten de hoeveelheid licht die we uitstralen vermindert. Wat duidelijk wordt uit de tekst is dat Hij die ons tot licht maakte, de bedoeling heeft dat wij schijnen zodat anderen daarvan kunnen profiteren. Onze huizen en levens zouden open genoeg moeten zijn, zodat vrienden, familie, collega's, burens en anderen "uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken" (Matt. 5:16). Schijnt jouw licht op een plek waar anderen er door gezegend worden?

Een stad is een verzameling van lichten. Jezus zei: "Een stad die boven op een berg ligt, kan niet verborgen zijn" (Mat 5:14). In de tweede wereldoorlog moesten de mensen hun ramen verduisteren, zodat vijandelijke vliegtuigen niet konden zien boven welke stad zij zich bevonden. Helaas kunnen lokale kerken ook 'verduisterd' worden, doordat ze het contact met een verloren wereld kwijt raken. Het is niet zo moeilijk ons leven te vullen met vergaderingen, administratie en naar binnen gekeerde activiteiten, zodat de mensen die buiten zijn ons licht niet meer zien. Onze comfortabele 'potten', gevuld met merkwaardige tradities en afgesloten voor de wereld moeten gebroken worden wanneer onze gemeente het licht naar buiten wil laten schijnen.

Johannes de Doper leefde een transparant, openbaar en radicaal leven. De Heer Jezus zei over Johannes "Hij was de brandende en lichtgevende lamp, en u hebt u voor een korte tijd in zijn licht willen verheugen" (Joh. 5:35). Wat kan de Heer Jezus over jou en mij zeggen?

Gebroken om anderen te zegenen

“Wanneer iemand lijdt kan hij beter naar buiten dan naar binnen kijken.
Geen betere heelmeeester dan een gewonde heelmeeester.”

- Philip Yancey

Een waarachtige, christelijke liefde, die gericht is op God of de mens, is de liefde van een nederig, gebroken hart.”

- Jonathan Edwards

“Als je jezelf egoïsme, onverschilligheid, ongevoeligheid of morele zwakheid toestaat, zal iedereen die contact met je heeft lijden.”

- Oswald Chambers

3. Gebroken rotsen

Het moet een moeilijke taak zijn geweest om het volk Israël met jong en oud en al hun bagage te leiden door “die grote en vreselijke woestijn....waar geen water was” (Deut. 8:15). Soms werden de mensen wanhopig en eisten water. De Here ontmoette Mozes bij de rots in Horeb. De opdracht was simpel: “Dan moet u op de rots slaan, en er zal water uitkomen, zodat het volk kan drinken” (Ex. 17:6). Bijna veertig jaar later is een nieuwe generatie Israëlieten ook de wanhoop nabij en eist water. De Heer ontmoet Mozes bij een rots in Kades, dezelfde plaats waar hun vaders de twaalf verspieders hadden uitgezonden om het beloofde land te verkennen. De opdracht was weer eenvoudig: “spreek voor hun ogen tot de rots, en die zal zijn water geven” (Num. 20:8). In latere gedeelten in de Bijbel wordt uitgelegd wat er gebeurde met deze rotsen. Jesaja legt uit: “Toen Hij de rots kloofde, stroomde het water eruit.” (Jes. 48:21). In de Psalmen lezen we: “Hij spleet de rotsen doormidden in de woestijn en liet hen overvloedig drinken als uit diepe wateren” (Ps. 78:15) en “Hij sloeg de rots en er vloeide water” (Ps. 105:41 NBV). De rotsen werden gebroken, zodat de mensen gezegend konden worden. De apostel Paulus speelde wellicht ook met deze gedachte toen hij Christus vergeleek met een rots (1 Cor. 10:4). Christus moest sterven; gebroken worden, zodat wij gezegend konden worden. Vanwege deze overeenkomst verwijzen sommigen naar deze rotsen als een beeld van Christus.

Maar misschien kunnen we het breken van de rots ook zien als een algemeen geldend geestelijk principe dat we ook elders in de Bijbel vinden, namelijk dat God gebroken dingen en mensen gebruikt om daarmee anderen te zegenen.

Hierbij zien we drie opvallende dingen:

(1) Ongelijk teamwork:

God brak de rotsen. Al moest Mozes in beide gevallen iets doen, namelijk op de rots slaan en de rots bevelen, het waren niet *zijn* handelingen die ervoor zorgden dat de rots brak. Zelfs zijn gefrustreerde dubbele klap zorgde er niet voor dat de rots in Kades brak. We zijn afhankelijk van Gods tussenkomst in het breken van

rotsen. Dit gegeven bemoedigt ons in het bidden van gebeden als "Heere, breek mijn egoïstische harde hart en help me de pijn van anderen te voelen, Heere, breek mijn trots en arrogantie en help me nederig en liefdevol te zijn, Heere, breek mijn 'ik weet alles' en 'ik weet het beter' houding en help me om te luisteren naar en te leren van anderen, Heere, breek mijn behoefte tot controle, verdediging en manipulatie en verander mij in een kalm en nederig dienaar." Breken kan van ons gehoorzaamheid vragen, maar vraagt meer dan simpele wilskracht. Er moet ook iets geestelijks gebeuren.

(2) Verfrissend levend water:

God liet het water stromen. Het is niet vanzelfsprekend dat er uit gebroken rotsen fonteinen van water komen. Een ervaring van breken kan leiden tot boosheid, zelfmedelijden of "de droefheid van de wereld" (2 Cor. 7:10). Wanneer we een zegen en verfrissing willen zijn voor de mensen om ons heen, hebben we meer nodig dan gebroken rotsen. We hebben God nodig die door het gebrokene heen werkt.

(3) Zegening in plaats van ongehoorzaamheid:

Onze gehoorzaamheid in het brekingsproces is belangrijk. Als God zegt "spreek tot de rots," moeten we ook tegen de rots spreken en er niet tegen slaan. Gods genade zorgde ervoor dat er water uit de rots kwam, maar Hij was niet blij met de spontane, creatieve, goedbedoelde ongehoorzaamheid van Mozes. De zegen van de Heer in ons werk voor Hem moeten we nooit zien als een bewijs van zijn goedkeuring. Het is een feit dat sommige mensen tot oprechte bekering komen door het werk van een immorele evangelist, het onderwijs van een dogmatisch afwijkende leraar en van het kijken naar illegale kopieën van christelijke video's. De juiste theologie en morele principes moeten uit zijn Woord geleerd worden en niet vanuit onze ervaringen. Onze hemelse Vader verlangt naar gehoorzame kinderen, gehoorzaamheid die gebaseerd is op heiligheid en de geopenbaarde waarheid. Maar zijn zegeningen zijn altijd daden van genade.

Het jaarlijkse Loofhuttenfeest duurde zeven dagen. Op de laatste dag "stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien" (Joh. 7:37,38). Wanneer onze harde buitenkant breekt, zijn we een kanaal voor de Heilige Geest om anderen te zegenen, te bemoedigen en te verfrissen. Zij die gebroken zijn geven liever dan dat zij ontvangen, bouwen anderen liever op dan dat zij hun werk in diskrediet brengen, helpen en dienen anderen liever, dan dat zij anderen controleren en instructies geven. Zij die gebroken zijn, zijn zich bewust van het feit dat zij, zonder het werk van de Heilige Geest net zo nutteloos, hard en droog zijn als een rots in een "droog en dorstig land." Word jij, op wat voor manier dan ook, gebruikt om anderen te zegenen? Heb je het gevoel dat de Heer iets in je probeert te breken? Onze Heer "Die de rots veranderde in een waterplas, hard gesteente in een waterbron" (Ps. 114:8).

4. Gebroken aardewerk

Gebroken aardewerk belandt doorgaans in de vuilnisbak. "Een afgedankte, stukgeslagen kruik... een pot waaraan niemand waarde hecht" (Jer. 22:28). Tijdens een hele moeilijke periode roept koning David naar de Heere: "Wees mij genadig, HEERE, want angst benauwt mij... vergeten ben ik, als een dode, verdwenen uit het hart; ik ben geworden als

een gebroken kruik" (Ps. 31:10-13). Maar wist je dat gebroken aardewerk ook erg bruikbaar kan zijn?

Denk eens terug aan de reeks rampen die Job overkwam. Hij verloor zijn rijkdom en zijn kinderen. Vervolgens stond de Heer satan toe "en hij trof Job met vreselijke zweren, van zijn voetzool af tot aan zijn schedel" (Job 2:7). Terwijl Job in de as zat, deed zijn vrouw hem de suggestie "Zeg God vaarwel en sterf" (Job 2:9). Zijn drie vrienden arriveerden. Nadat ze een poos tactvol gezwegen en bij hem gezeten hadden, vertelden ze hem hun theologie, analyseerden de situatie en deden een voorstel voor een actieplan. Met pijn in het hart zegt Job "jullie zijn allemaal moeitevolle vertroosters" (Job 16:2). Wat verlichtte zijn pijn wel, terwijl hij wachtte tot de Heer Zichzelf aan hem zou laten zien? "Job nam een potscherf om zich daarmee te krabben, terwijl hij midden in de as zat" (Job 2:8).

Zijn er in jouw leven ook potscherven te vinden? Onze machtige Heer kan jouw littekens, fouten, mislukkingen en zelfs je voortdurende pijn gebruiken. Hij kan ze gebruiken zodat je meer begrijpt van zijn genade, maar Hij kan ze ook gebruiken om daarmee anderen te onderwijzen, te troosten en te bemoedigen. Gods genade, samen met jouw gebrokenheid, maakt je toegankelijker voor anderen.

Terwijl ik dit hoofdstuk schrijf, bevindt mijn vrouw zich in de vierde maand van haar burn-out. Tijdens de 22 jaar die ons huwelijk nu duurt, hebben we samen veel mooie dingen beleefd in Engeland, Canada, Colombia en nu in Nederland. Ik heb haar nog nooit zo zwak en emotioneel instabiel meegemaakt. Ze heeft het moeilijk. Ze is uitgeput en wil graag slapen, maar kan niet slapen. Ze wil de Heer vertrouwen, maar blijft zich maar zorgen maken, zelfs over de meest onbetekenende details van het leven. Ze houdt van mensen, maar vermijdt ze op dit moment. Ik heb mijn hoeveelheid reisafspraken moeten beperken en er een aantal af moeten zeggen. Met vier thuiswonende kinderen voelt het leven langzaam, zwaar en gecompliceerd. Ik ben me er goed van bewust dat er mensen zijn die nog veel meer pijnlijke dingen meemaken als die waar wij op dit moment doorheen gaan. En toch vraag ik me af: hoe kan het Koninkrijk van God groeien door deze pijnlijke en frustrerende beperkingen? Kan onze Heer zijn doel, wat dat dan ook mag zijn, niet op een andere manier bereiken? Waar wij wonen, in het zuiden van Nederland zijn religie en geloof geen gebruikelijke gespreksonderwerpen. Eigenlijk worden ze meestal tactvol vermeden. Een buurvrouw wist dat mijn vrouw een burn-out heeft en kwam op visite met een bos bloemen. Tijdens het bezoek nam zij het initiatief en vroeg aan mijn vrouw naar welke kerk we gaan. Ze zei dat ze dit nog nooit eerder aan iemand had gevraagd! Waarom nu wel? Wanneer we gebroken en zwak zijn, worden we niet als een bedreiging gezien.

De meesten van ons zijn moe van evangelische succesverhalen, waarin sommigen doen alsof ze altijd blij, spiritueel, gezond en succesvol zijn. Verhalen waarin wordt gesuggereerd dat hun 'succes' de norm is voor iedereen. Verhalen waarin alles wat gebeurt kan worden verklaard en in mooie theologische hokjes kan worden ingedeeld. Mensen die littekens en potscherven met zich meedragen zijn het bewijs van de realiteit. God houdt ervan om echte mensen te gebruiken. En wij houden ervan om naar echte mensen te luisteren en hen gezelschap te houden. Hun woorden leggen gewicht in de schaal. De Heer kan ze gebruiken om anderen die pijn hebben te troosten. " Geprezen zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting, Die ons troost in al onze verdrukking, zodat wij hen kunnen

troosten die in allerlei verdrukking zijn, met de vertroosting waarmee wij zelf door God getroost worden" (2 Cor. 1:3-4). Als we zelf gebroken zijn, kan het zo zijn dat de Heer ons iets geeft wat we met anderen mogen delen.

Een tijdje geleden kregen we bezoek van een zuster die een aantal jaren geleden zelf een burn-out had gehad. Eén van haar 'potscherven' is dat ze nog steeds antidepressiva slikt. Ze zou heel graag zonder die pillen willen. Ze heeft het geprobeerd. Maar ze heeft ze nog steeds nodig. Haar getuigenis was een bemoediging voor ons. Een paar weken geleden deelde een broeder uit onze gemeente met mij de ervaring over zijn eigen burn-out die hij opliep door zijn werk. Ik las een boek over christenen en depressies, geschreven door een christelijke arts die zelf jarenlang geleden heeft onder depressies. Het zou een heel ander boek zijn geweest als hij er niet zelf mee had geworsteld. Misschien zou het boek dan zelfs nooit geschreven zijn! Zijn er in jouw leven littekens en potscherven? Als dat zo is, doe dan niet alsof ze er niet zijn. Verstop je potscherven niet. God gebruikt nog steeds potscherven om daarmee anderen te onderwijzen, te troosten en te bemoedigen.

Gebroken om vrij te zijn

“God is op zoek naar gebroken mensen
die zichzelf beoordeeld hebben in het licht van het kruis van Christus.

Wanneer Hij wil dat er iets gedaan wordt,
neemt Hij mensen genoeg van zichzelf hebben.
Ze vertrouwen niet langer op zichzelf, maar op God.”

- H. A. Ironside

“Je meest diepgaande en intieme ervaring met aanbidding
zal waarschijnlijk in je donkerste dagen zijn – wanneer je hart gebroken is,
wanneer je je in de steek gelaten voelt, wanneer je geen mogelijkheden meer ziet,
wanneer de pijn groot is – en je je alleen nog tot God kunt keren.”

- Rick Warren

“Dit is Gods universele doel voor al het lijden dat christenen doormaken:
meer tevredenheid in God en minder voldoening in de wereld.”

- John Piper

5. Een gebroken juk

Mensen zijn altijd op zoek geweest naar een manier om de kracht van dieren te benutten bij het vervoer van goederen en in de landbouw. Een juk is een stuk hout in de vorm van een “m” dat over de nek van twee ossen werd gelegd en vervolgens werd vastgebonden. Hun gezamenlijke kracht kon goed worden ingezet tijdens het ploegen en bij het trekken van karren. Een juk belemmerde de ossen wel in hun vrijheid. Het dwong de ossen om tegelijk te bewegen, met dezelfde snelheid en in dezelfde richting. De Heer lijkt geen problemen te hebben met deze manier van werken, maar geeft wel een waarschuwing: “U mag niet ploegen met een rund en een ezel tegelijk” (Deut. 22:10). Dat moest vermeden worden, omdat het juk dan ongelijk zou worden. Het was niet goed voor de dieren en het zou simpelweg niet werken.

In de Bijbel wordt het symbool van het juk gebruikt voor positieve dingen zoals samenwerking, ondersteuning, hulp en verantwoordelijkheid. Dit is onder andere te vinden in de volgende tekst: “Goed is het voor een man, als hij een juk draagt in zijn jeugd” (Kl. 3:27). Maar het juk wordt ook gebruikt als symbool van zondige of ongezonde verbintenissen en slavernij. Deze negatieve jukken kunnen ‘lichamelijk en zichtbaar’ zijn, zoals beschreven staat in Leviticus 26:13, “Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit het land van de Egyptenaren geleid heeft, zodat u niet meer hun slaven bent. Ik heb de stangen van uw juk gebroken en u rechtop laten gaan”. Maar ze kunnen ook ‘geestelijk en onzichtbaar’ zijn, zoals beschreven staat in Psalm 106:28: “Ook koppelden zij zich aan Baäl” (in het Engels staat hier: “zij gingen een juk aan met de Baäl”). Omdat we een natuurlijke drang lijken te hebben om ons te ontworstelen aan elke vorm van dwang in ons leven, zijn we geneigd elk juk op een negatieve manier te benaderen. Maar een

christen zal alleen groeien wanneer hij leert om zich te onderwerpen aan goede jukken, en leert slechte jukken te vermijden of te breken.

Jukken die behulpzaam en tot zegen zijn

Ongeveer 2700 jaar geleden gaf de Heer Jeremia de volgende opdracht: "Maak u banden en jukken en leg die op uw nek" (Jer. 27:2). Onze God houdt ervan ons dingen te leren door middel van duidelijk zichtbare voorbeelden. Maar de boodschap van Jeremia was niet populair en werd niet goed ontvangen. Vervolgens kwam er een profeet langs die een stuk populairder was. "Toen nam de profeet Hananja het juk van de nek van de profeet Jeremia af en brak het" (Jer. 28:10). Deze boodschap konden de mensen beter accepteren. Wanneer jukken passen in Gods plannen voor ons leven, moeten we er niet van wegrennen of ze breken. Heeft de Heer jou geroepen voor een bepaalde taak? "Let op de bediening die u aangenomen hebt in de Heere, dat u die vervult" (Col. 4:17). We moeten het juk van het werk wat we doen voor de Heer alleen van ons afleggen wanneer we het idee hebben dat de Heer dat van ons vraagt, en niet omdat we het beu zijn, we geen resultaat op ons werk zien, er conflicten zijn ontstaan of er een of andere crisis is. Ga je door een moeilijke tijd in je huwelijk? Overweeg je het juk van je huwelijk te breken en weg te rennen? "Wees op uw hoede met uw geest, en handel niet trouweloos tegen de vrouw van uw jeugd" (Mal. 2:15, 1 Cor. 7:10). Het huwelijk is een juk dat door God ontworpen is. Zoek Gods genade, zodat je de ploeg samen kunt trekken, in dezelfde snelheid en in dezelfde richting.

De Heer Jezus komt met de volgende liefdevolle en praktische uitnodiging naar je toe: "Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht" (Matt. 11:28-30). Heb jij al geantwoord op die uitnodiging? Antwoord je er regelmatig op? Een gelukkig en blij leven als christen houdt in dat je jezelf alleen onderwerpt aan het juk van Christus. Dat betekent dat je alleen die lasten draagt die Hij je te dragen geeft, alleen die lasten die je samen met Hem kunt dragen. Is het opvoeden van je kinderen, het zorgen voor een ziek familielid of het organiseren van een kinderbijbelclub een zware last voor je geworden? Van wie heb je die last gekregen? Als je het van de Heer gekregen hebt, moet je het niet alleen dragen. Als het zijn 'project' is, nodigt Hij je uit zijn juk op je te nemen en met Hem samen te werken. Het is nooit de bedoeling van de Heer geweest dat je het juk in je eentje zou dragen.

Jukken die belemmeren en leiden tot gebondenheid

Er zijn ook onverstandige, ongezonde en zondige jukken, banden, toewijdingen, relaties en gehechtheden die vermeden of verbroken moeten worden. De waarschuwing in de Bijbel is duidelijk: "Vorm geen ongelijk span met ongelovigen" (2 Cor. 6:14). Wanneer we ons verbinden met een ongelovige, zal ons leven bestaan uit compromissen; we zijn niet langer vrij om de leiding van de Heer te volgen. Christelijke gemeenschappen en organisaties kunnen hun leden ook binden aan hun eigen religieuze regels. De apostel Paulus waarschuwt tegen zulke jukken (Hand. 15:10; Gal. 5:1). Je kunt je ziel gebonden hebben aan een verkeerde eed of belofte (Num. 30:2). Dat moet herroepen en gebroken worden in de naam van Christus.

Sommige schadelijke jukken kunnen onbewust ontstaan. Een buitengewone gehechtheid aan je ouders of aan een kind kan erg ongezond zijn (Gen. 2:24; 44:30-31). De navelstreng

moet doorgesneden worden. We kunnen schadelijke, afhankelijke jukken hebben met mensen, werk, kerken en plaatsen. In de naam van Christus moeten deze jukken gebroken worden. Het kan zijn dat je je overheersd voelt door spijt en bitterheid. Deze jukken kunnen gebroken worden door vergeving in de naam van Christus. Sommige mensen kunnen demonische bindingen ervaren (Ps. 106:28; 1 Cor. 10:19-20; Luk. 13:16). Anderen zitten vast aan slechte gewoonten, onprettige ervaringen of pijnlijke herinneringen. "Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, dat Hij de werken van de duivel verbreken zou" (1 Joh. 3:8). Kies er voor niet langer in gebondenheid te leven. Christus wil elk vernietigend juk breken. Hij wil je vrij maken, zodat je met Hem samen kunt werken onder zijn juk. Het kan zijn dat je hierbij hulp nodig hebt van andere gelovigen. Vraag er om! Ga er voor! Breek dit schadelijke juk!

6. Een gebroken fles

In alle vier de evangeliën lezen we een verslag over een vrouw die parfum over de Heer Jezus giet. De verhalen in Mattheüs 26 en Marcus 14 beschrijven hetzelfde voorval in het huis van Simon de Melaatse. Het verhaal wat in Johannes 12 staat bevat een aantal verschillen, waardoor dit een ander verhaal zou kunnen zijn.

Het verhaal van Lucas 7 (vers 36-50) speelt zich af in Galilea, in het huis van een Farizeeër met de naam Simon. De vrouw die Jezus zalfde was een prostituee. Alleen in dit verhaal laat de vrouw haar tranen op de voeten van de Heer vallen. Haar tranen en parfum drukken berouw en dankbaarheid uit. Het verhaal dat in de andere drie evangeliën beschreven staat, speelt zich af in Bethanië. In alle gevallen komt er een vrouw naar de Here Jezus toe met nardus, een zeer duur parfum, en giet dat over Jezus (Matt. 26:7; Mark 14:3; Joh. 12:3). Johannes vertelt ons wat er gebeurde nadat Maria de vloeistof over de voeten van Jezus had uitgegoten: "het huis werd vervuld met de geur" (Joh. 12:3). Het parfum van deze vrouwen drukte hun liefde en toewijding uit.

Maria en de vrouw die door Mattheüs en Marcus genoemd wordt, wisten dat Jezus de beloofde Messias was. Hun hart was vol van eerbied en genegenheid toen ze zich klaarmaakten om Hem te ontmoeten. Maria had bijna een halve liter pure nardus thuis klaargemaakt, terwijl ze wachtte tot Jezus en zijn discipelen zouden arriveren voor de maaltijd. De andere vrouw hoorde dat Jezus naar het huis van Simon de Melaatse zou gaan. Terwijl ze haar huis verliet om naar Hem toe te gaan, moet ze zich steeds bewust geweest zijn van de fles die ze bij zich droeg. Het was waarschijnlijk haar enige kostbare bezit. Zoals veel anderen moet ze ervan genieten hebben als ze naar Jezus luisterde, terwijl Hij onderwees, maar die dag ging ze niet voor zijn onderwijs. Er stond vast prima eten op tafel in het huis van Simon, maar die dag ging ze niet voor het eten. Ik ben er zeker van dat ze haar eigen zorgen en behoeften had, maar die dag ging ze niet met het verzoek om een gunst of een wonder. Ze zal hebben genieten van de vriendschap van Jezus' discipelen, maar die dag kwam ze daar niet voor. Haar hart en gedachten waren op de Heer Jezus gericht. Ze wilde Hem aanbidden. Heb jij dat gevoel ook wel eens?

Albast is een verfijnde versie van marmer dat in Egypte werd gehouwen. Er konden fragiele flessen met een lange hals van gemaakt worden, waarin dure parfums konden worden bewaard. Nardus is een plant die uit India komt. Zowel de fles als het parfum waren duur, ze hadden de waarde van een jaarloon van een arbeider. Marcus vertelt ons dat de vrouw de fles brak. Daarmee liet ze zien dat ze niet van plan was om wat parfum voor zichzelf, een andere persoon of een andere gelegenheid te bewaren. Had Jezus

werkelijk zoveel parfum nodig? Aanbidding is een uitdrukking van het hart. Er moet iets binnen in ons breken, voor het daadwerkelijk vrij kan komen. De discipelen hielden ook van Jezus, maar hun harten waren nog terughoudend. Zij dachten aan het voeren van een goede administratie, efficiëntie, effectief gebruik van bronnen en hoe ze het beste de armen in de wereld konden helpen. Ze waren nog niet gebroken. Zij beschouwden de handelswijze van deze vrouw als 'verspilling'. Maar wat zei Jezus? "Zij heeft een goed werk aan *Mij* verricht" (Marc. 14:6). Hij accepteerde het. Hij schatte het op zijn waarde. Hij waardeerde haar buitensporige actie.

Aanbidding welt niet vanzelf op uit het hart van een mens. We vinden het lastig om tijd vrij te maken en Gods nabijheid te zoeken. We doen liever iets nuttigs. We worden makkelijk passief en zijn makkelijk af te leiden wanneer we proberen na te denken over het leven en sterven van de Heer Jezus. Net als de discipelen zijn we graag in actie, zodat we resultaten kunnen zien van onze inspanningen. Soms moet dit goedbedoelde activisme van ons gebroken worden. Alleen dan zullen we werkelijk aanbidden. Soms moet er iets breken voor we er van overtuigd raken dat God niet altijd van ons vraagt om nuttig bezig te zijn – Hij heeft jou en mij niet uitgekozen omdat we zo produktief zijn. We lezen nergens in de Bijbel dat de Vader op zoek is naar evangelisten, zielzorgers, predikers, muzikanten of zendelingen. Maar er wordt ons verteld dat de Vader op zoek is naar oprechte aanbidders (Joh. 4:23-24). Misschien heb je hard gewerkt om je plaatselijke kerk bij elkaar te houden, maar is de gemeente uiteindelijk toch uit elkaar gevallen. Misschien heb je vol passie het evangelie gedeeld en jezelf daar volledig aan gegeven, maar zijn de resultaten teleurstellend. Je bent moe. Je voelt je een beetje gedesillusioneerd. Misschien probeert de Heer jouw albasten kruik te breken, zodat er iets heel speciaals vrij kan komen. Hij wil van *jou* genieten (Zef. 3:17). Hij wil dat jij leert van *Hem* te genieten. De Heer verlangt nog steeds naar echte, zelfs 'buitensporige' uitingen van aanbidding.

De gebroken christen

“Bevrijding kan ons alleen bereiken wanneer ons oude leven vernietigd wordt.
Veiligheid en vrede komen alleen nadat we op onze knieën zijn gedwongen.

*God redt ons door ons te breken, onze kracht te vernietigen
en onze weerstand uit te wissen.”*

- A. W. Tozer

“Een gebroken geest die zich niet verzet tegen de hand van de Vader
zorgt voor vruchtbare grond.

Hij zoekt niet onze kracht, maar onze zwakheid;
geen onverzettelijkheid, maar buigzaamheid.

Alle kracht is van Hem: zijn kracht wordt volmaakt in zwakheid.”

- William MacDonald

“Wanneer we ons ervan bewust zijn dat we worden gebruikt als gebroken brood en
uitgegoten wijn, moeten we nog een ander niveau bereiken...”

Een heilige is nooit bewust een heilige – een heilige is bewust afhankelijk van God.”

- Oswald Chambers

Gebrokenheid, luiheid en passiviteit

Wanneer God ons dingen laat meemaken waardoor we breken, is zijn doel daarvan het veranderen van ons denken en ons gedrag, om ons zo meer op de Heer Jezus te laten lijken. Een gebroken christen moet niet worden gezien als een worm zonder ruggengraat! Hij of zij is geen afgestompte, terneergeslagen kluzenaar. Het is juist precies omgekeerd. Gebrokenheid leidt tot onderwerping aan de wil van God. Wanneer de Heer zondige dingen in ons leven aan het breken is, worden de motieven voor ons handelen geheiligd en groeit ons verlangen om de Heer te gehoorzamen. Wanneer de Heer ongezonde afhankelijkheden in ons aan het breken is, worden we vrij om op Hem te vertrouwen wanneer we gehoorzaam doen wat Hij vraagt. Er is geen ruimte voor luiheid of passiviteit in de gebroken christen.

Gebrokenheid, pijn en verdriet

Zoals we gezien hebben is het brekingsproces meestal pijnlijk. Maar we moeten de pijn zelf niet verheerlijken. Voorafgaand aan zijn dood, vertelde Jezus zijn discipelen, “Mijn ziel is zeer bedroefd” Vervolgens bad Hij, “Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan. Maar niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt” (Matt. 26:38, 39). Zelfs onze Heer Jezus, die bereid was om te lijden, sprak de voorkeur uit de pijn te vermijden. Steeds opnieuw zien we dat de schrijver van de psalmen zich naar God keert in tijden vol zorgen en pijn. “Hoelang zal ik nog verdriet hebben in mijn hart, dag na dag?” (Ps. 13:3). “Wees mij genadig, HEERE, want angst benauwt mij; verzwakt van verdriet is mijn oog, mijn ziel en mijn buik” (Ps. 31:10). “Mijn ziel weent tranen van verdriet; richt mij op overeenkomstig Uw woord” (Ps. 119:28). De apostel Paulus, die veel over vreugde heeft geschreven, had ook pijnlijke perioden tijdens zijn bediening.

Hij schreef, "dat het een grote bron van droefheid voor mij is, en een voortdurende smart voor mijn hart" (Rom. 9:2). Toch moeten we leren onderscheid te maken tussen pijn en zorgen die door de Heer worden gebruikt om ons te breken, zodat we kunnen groeien, en zorgen die niet van Hem komen. "Want de droefheid die overeenkomstig de wil van God is, brengt een onberouwelijke bekering tot zaligheid teweeg, maar de droefheid van de wereld brengt de dood teweeg" (2 Cor. 7:10). Zorgen die niet van God komen zijn een vruchtbare bodem voor zelfmedelijden, depressie en zelfs bitterheid. De gebroken christen zal perioden meemaken van pijn en verdriet, maar de overheersende grondtoon in zijn leven is er toch één van dankbaarheid en vreugde.

Gebrokenheid, doel en actie

Gebrokenheid houdt ook in dat we onze niet op God gerichte verlangens opgeven. Het brengt overgave, gehoorzaamheid, discipline en zelfbeheersing met zich mee. De gebroken christen handelt niet alleen doelbewust; zijn werk en zijn bediening komen uit een andere bron, Christus' "de kracht die in ons werkzaam is" (Ef. 3:20). Omdat dit zo hard nodig is, is onze liefhebbende Vader geduldig bezig alles in ons te breken wat de doorstroming van zijn kracht in ons leven verhindert.

Gebrokenheid, toewijding en relaties

Ben jij een gebroken gelovige? Hoe kun je er één herkennen? Gebrokenheid heeft gevolgen voor alle gebieden van ons leven. Een gebroken gelovige neemt Gods Woord serieus, door tijd apart te zetten om er in te lezen, er over na te denken en het te gehoorzamen. Hij waardeert en is betrokken bij de kerk en haar werk. Hij houdt van de Heer en aanbidt Hem. Maar misschien zijn de effecten van gebrokenheid wel het makkelijkst terug te zien in onze persoonlijke relaties. Gebroken christenen willen liever kwaad met goed vergelden. Ze proberen geen wraak te nemen. Ze zoeken naar, en praten over dingen die goed zijn in anderen en waarin de ander op Jezus lijkt, zelfs degenen met wie ze het oneens zijn. Wanneer ze merken dat ze een ander pijn hebben gedaan, proberen ze zo snel mogelijk hun spijt te betuigen, hun fouten te belijden en hun excuses aan te bieden. Wanneer ze zelf gekwetst zijn door een ander, doen ze hun best om de ander het voordeel van de twijfel te geven. Ze zijn zich bewust van hun eigen zondige natuur en hoeveel vergeving zij hebben gekregen, ze aarzelen niet wanneer ze een ander moeten vergeven. Ze hebben eerder *verdriet* om koppige, egoïstische mensen, dan dat ze zich er aan ergeren.

Gebrokenheid, realiteit en invloed

Wanneer ze Gods hand in hun gebrokenheid hebben gezien, zien ze ook sneller Gods hand in andere moeilijke situaties; ze blijven kalm en vol hoop in tijden van crisis. Gebroken christenen kunnen belangrijke posities innemen, maar ze hebben die positie niet nodig. Ze kunnen gemakkelijk en zonder zelfmedelijden afstand doen van hun status. Het leven van gebroken christenen is echt en daardoor aantrekkelijk. Anderen worden er graag door beïnvloed, omdat deze mensen niet de aandacht op zichzelf vestigen, zichzelf niet belangrijk maken, zichzelf niet opblazen. Omdat gebroken christenen niet bang zijn voor de mening van anderen en niet proberen populair te zijn, kunnen ze de waarheid in liefde spreken. Ze zijn niet op zoek naar conflicten, maar rennen er ook niet van weg. Ze zijn bereid en beschikbaar om door de Heer als vredebestichters gebruikt te worden. Ze kunnen hulpvaardig en principieel zijn, en tegelijkertijd vriendelijk en zachtmoedig.

Het genezen van de gebroken harten

De Heer staat niet afstandelijk tegenover het lijden van zijn mensen. Hij weet wat Hij doet, maar voelt dat ook. Jezus voelde de pijn van Maria en Martha bij het graf van hun broer. Hij was tot tranen bewogen, terwijl Hij al wist dat Lazarus weer levend zou worden. Onze Heer weet hoe de pijn van de vervolgde christenen voelt, "Saul, Saul, waarom vervolgt u *Mij?*" (Hand. 9:4). Onze Heer begrijpt heel goed dat door hartenleed een geest neerslachtig wordt. (Spr. 15:13). Daarom lezen we ook "De Heer is nabij de gebrokenen van hart, Hij verlost de verbrijzelden van geest" (Ps. 34:19), "Hij geneest de gebrokenen van hart, Hij verbindt hen in hun leed" (Ps. 147:3). Heb jij een gebroken hart? De Heer is *dichtbij* je. Hij voelt je pijn. Geloof Hem; Hij verlangt ernaar om mensen met een gebroken hart te *genezen*. Hoe en wanneer weet Hij het beste. We vertrouwen op Hem. Dan kunnen we zijn vrede ervaren tijdens het proces van breken en genezen. De belofte van de Heer blijft bestaan: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u. Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden" (Joh. 14:27).

Lijken op Christus

Soms hebben we het gevoel dat we begrijpen wat Hij wil bereiken met ons leven. Maar vaak voelt het anders: "evenmin kent u het werk van God, Die alles maakt" (Pr. 11:5). In die momenten, vol pijn en duisternis, wanneer alles in ons schreeuwt om verlichting, verandering of tenminste een plausibele uitleg, wanneer we er over denken op te geven, weg te rennen of ons te wapenen, in die moeilijke momenten moeten we onszelf dwingen om los te laten en op zijn hand te vertrouwen. Hij werkt kalm en liefdevol met een geweldig doel, namelijk dat Christus gestalte in ons krijgt (Gal. 4:19). Jij en ik zijn er "van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn" (Rom. 8:29). Boeken we vooruitgang? De apostel Paulus zei: "Ik vertrouw erop dat Hij Die in u een goed werk begonnen is, dat voltooiën zal tot op de dag van Jezus Christus" (Fil. 1:6). De Heer geeft jou en mij niet op. Hij zal pijn gebruiken wanneer het niet anders kan. Maar niet meer dan nodig is om zijn doel te bereiken. Diep in ons hart weten we dat we het nodig hebben om gebroken te worden. Maar alleen wanneer we Hem werkelijk vertrouwen zullen we durven bidden, "Heere, breek mij!"

CONCLUSIE

Onze maatschappij hecht waarde aan sterke, energieke mensen die dingen voor elkaar krijgen. Onze Heer hecht waarde aan de nederigen, de zachtmoedigen. Onze eigen meningen, voorkeuren en tradities houden vaak de ontwikkeling van Gods plan in ons leven tegen. Hij wil meer van Jezus Christus zien in het leven van elke christen en daarom begint Hij alles weg te breken wat in de weg staat. Hij wil de zonden breken die ons gevangen houden, Hij wil de leugens breken die ons beeld vervormen, Hij wil de angsten verbreken die ons afremmen, Hij wil de aardse dromen en passies breken die van invloed zijn op de eeuwigheid.

Wanneer de wil van paarden eenmaal gebroken is, wachten ze, luisteren en volgen ze instructies op en worden ze bruikbaar voor hun eigenaar. Zulke paarden weten wanneer en waarheen ze moeten rennen, en wanneer ze moeten stoppen. Is onze sterke wil al gebroken? Probeer jij nog steeds de Heer te dienen op je eigen voorwaarden? We hebben het allemaal nodig gebroken te worden. We hebben het allemaal nodig om klein gemaakt te worden.

“We kunnen al snel te groot zijn
voor het doel waarvoor God ons wil gebruiken,
maar nooit te klein.”

- D. L. Moody

Wanneer we ons zwak, verloren, eenzaam en gebroken voelen...dan worden we ons werkelijk bewust van onze behoefte aan Gods genade. Wanneer we gebroken zijn zullen we geloof hechten aan de woorden van de Heere: “Mijn genade is voor u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.”

Na een tijdje zullen we wellicht delen in de ervaring van de apostel Paulus en concluderen: “Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig” (2 Cor. 12:9-10). Misschien zullen we op een dag terug kijken en ons afvragen waarom we er zo lang over hebben gedaan, voor we serieus vroegen: “Heere, breek mij!”